

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Mens fru Margot Torp kommer herop og får ordet, vil jeg gerne bede om, at der bliver ro i salen, således at man kan høre både begrundelsen og den efterfølgende debat.

Værsgo.

Begrundelse**Margot Torp (S):**

At opnå ligestilling mellem mænd og kvinder er et enormt langt og sejt træk både nationalt og internationalt.

Langt de fleste enkeltpersoner og regeringer udtrykker enighed om, at alt andet end ligestilling mellem kønnene er udemokratisk, uretfærdigt og ufornuftigt. Det sikrer ikke en ordentlig nyttiggørelse af menneskers talenter, men resulterer tværtimod i et ulykkeligt spild af talenter og ressourcer både for samfundet og den enkelte.

Til trods for den udtalte tilslutning til visionen og målet om ligestilling mellem kønnene har det vist sig, at der konstant skal være fokus på emnet, hvis det ikke skal rykke i den forkerte retning. Så snart det ikke er på vores fælles dagsorden, er der en tendens til, at udviklingen ruller tilbage. Og det gør den, både fordi der er en udbredt vanetænkning omkring kvinders og mænds formåen på forskellige områder og også en vis modvilje mod reel ligestilling mellem kønnene generelt. Det gælder i hele samfundet, derfor uden tvivl også i Folketinget, i regeringen og i de forskellige embedsværk.

Når vi ønsker en forespørgsel om regeringens redegørelse for Beijing + 5-konferencen, er det derfor både for at udnytte denne her oplagte lejlighed til at sætte problemet om den manglende ligestilling mellem kvinder og mænd både nationalt og internationalt på vores fælles dagsorden, og så også selvfølgelig for at høre, hvorledes regeringen har tænkt sig mere konkret at realisere de tilsagn, som Danmark gav i New York i juni 2000.

De store globale kvindekongresser, som tog deres begyndelse i 1975, udgør rammen for en vigtig global diskussion og erfaringsudveksling, der kan fremme en stadig større ligestilling mellem kønnene i FN's mange medlemsstater.

Den væsentlige styrke i disse konferencer ligger ikke kun i selve afholdelsen af dem og de møder, der foregår der, den ligger også i selve forberedelsesarbejdet. Her har kræfter i de en-

kelte lande, der ønsker at fremme ligestilling, et rigtig godt håndtag at trække i. Der udpeges bestemte politikområder, som får høj prioritet, og som medlemslandene ved at de skal stå til regnskab for over for andre lande.

Men ikke kun forberedelsesarbejdet og selve konferencen er afgørende for effekten af konferencerne, det er opfølgingsarbejdet også. Uden en ordentlig løbende opfølgning på beslutningerne kan det hele nemt ende med at blive til fine erklæringer uden den nødvendige forandrende kraft.

Vi ser frem til at høre, hvad regeringen har på bedding, der kan medføre reelle forandringer og ligestilling mellem kvinder og mænd.

Besvarelse**Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):**

Lad mig til en begyndelse sige, at jeg er meget glad for denne forespørgsel, som jo har et så solidt flertal i Folketinget bag sig. Det er et tegn på, at ligestillingsarbejdet fortsat har høj prioritet, og at der vil være opbakning til både nationalt og internationalt at fortsætte arbejdet.

Inden for rammerne af denne besvarelse, som jo dækker det internationale og det nationale, vil det ikke være muligt at gå helt i detaljer og komme ind på alt, hvad der foregår, og derfor har jeg valgt at fokusere på nogle nøgleelementer. Derefter håber jeg så, at vi kan få en god debat, hvor vi måske også kan komme ind på de emner, som jeg ikke kan nå at berøre i første omgang.

Den særlige samling af FN's Generalforsamling, som opfølgning på verdenskvindekongressen i Beijing i 1995, fandt sted sidste sommer i New York.

Jeg vil ganske kort opsummere resultaterne af samlingen her og ellers henvise til den skriftlige redegørelse, som blev sendt til Folketinget den 12. december sidste år, og den lidt længere beretning, som for nylig er blevet udgivet af Udenrigsministeriet.

Grundlaget for forhandlingerne i New York var den handlingsplan, som blev vedtaget i Beijing i 1995. Det lykkedes at få bekræftet den platform, og samtidig kan man da også pege på områder, hvor den blev styrket.

Det gælder især, når det handler om vold og handel med kvinder og børn. Og det gælder overvågningen, udviklingen af indikatorer og milepæle for vurderingen af fremskridt på lige-